

РЕШЕНИЕ

№ 4008

гр. София, 15.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **10006** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 34891/15.10.2021 г. от адвокат – пълномощник на [фирма], срещу ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ“, за обезщетяване на имуществени вреди (пропуснати ползи), в общ размер на 174 381, 45 лева, изразяващи се в определената по чл. 86 ЗЗД законна лихва за забавено плащане по Договор № 07/04/1/0/02504, както следва: 42 449, 67 лева за периода от 05.04.2018 г., до 26.03.2019 г., върху сумата от 429 266, 30 лева; 131 931, 78 лева, за периода от 05.04.2018 г., до 04.08.2021 г., върху сумата от 389 946, 14 лева, причинени (вредите) от незаконосъобразно Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01, изх. № 01-6500/11.05.2018 г. на изпълнителния директор на Фонда. Така дефинираното обезщетение се претендира и със законните лихви, считано от датата на предявяване на исковата молба – 15.10.2021 г.

В съдебно производство ищецът е представляван от упълномощения адвокат, който: поддържа исковата молба, към която са приложени писмени доказателства в заверени преписи; не ангажира нови доказателства; претендира възстановяване разноски за водене на делото, съгласно списък; представена е и писмена защита.

Ответникът – ДФ „Земеделие“ не е представляван в съдебните заседания. Упълномощен юрисконсулт, с писмен отговор (л. 74 от делото) е заявил, че оспорва исковата претенция и претендира за юрисконсултско възнаграждение. Представил е и заверени преписи на писмени доказателства (л.л. 81-114). С молба от 04.03.2022 г. (л.

119) юриконсултът е направил и възражение за прекомерност на претендираното от адвоката на ищеца възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобрази доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното.

Страните не спорят, понеже се установява от приетите и неоспорени писмени доказателства, че: а) според Договор № 07/04/1/0/02504, от 03.02.2016 г. (л. 25), между [фирма] и ДФ „Земеделие“, на едноличния търговец е предоставена безвъзмездна финансова помощ за одобрен проект по подмярка „4.1. - Инвестиции в земеделски стопанства“ от мярка „4 - Инвестиции в материални активи“, „Програма за развитие на селските райони за периода 2014 г. -2020 г.“, по реда на Наредба № 9/21.03.2015 г.; б) по Заявка за плащане, № 07/04/1/0/02504/3/01, от 06.10.2017 г. изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“, с Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01, изх. № 01-6500/2203, от 11.05.2018 г. (л. 16) е постановил: изплащане на сумата от 1 001 621, 56 лева; отказал плащане на 858 532, 70 лв.; в) с Решение № 7843/21.12.2018 г. (л. 10), по адм. дело № 6823/2018 г. на АССГ, влязло в законна сила на 13.02.2019 г. е отменено Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01 на изпълнителния директор, на ДФ „Земеделие“, в частта, относно отказа за плащане на сумата от 858 532, 70 лв.; г) част от отказаните от 858 532, 70 лв. са били изплатени, както следва: 429 266, 30 лв. на 26.03.2019 г. (42 дни след влизане в сила на съдебното решение); 389 946, 14 лв. на 04.08.2021 г. (две години, пет месеца и 21 дни след влизане в сила на съдебното решение. Общият размер на допълнително платените суми е 819 212, 44 лв. (429 266, 30 лв. + 389 946, 14 лв.).

Като се позовава на тези факти ищецът счита, че в резултат от незаконосъобразното Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01, изх. № 01-6500/2203, от 11.05.2018 г. (частично отм.) е претърпял имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи, равняващи се на определената с чл. 86 от Закона за задълженията и договорите законна лихва за забавено плащане по Договор № 07/04/1/0/02504. Приема, че: А/ за забавеното плащане на 429 266, 30 лева обезщетението се дължи за периода от 05.04.2018 г. (датата, на която, по силата на Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01, изх. № 01-6500/2203, от 11.05.2018 г. (неоспорената му част) ищецът е получил по банковата си сметка признатата за плащане сума от 1 001 621, 56 лева), до 26.03.2019 г. – датата, на която са му били изплатени и 429 266, 30 лева; Б/ за забавеното плащане на сумата от 389 946, 14 лева обезщетението се дължи за периода от 05.04.2018 г., до 04.08.2021 г., когато сумата е била изплатена.

С писмения си отговор ответникът е възразил с доводи, че: разпоредбата на чл. 86 ЗЗД е неприложима за случая; липсва „реална имуществена вреда“, както и причинна връзка между частично отмененото решение и претърпяна вреда; периодите на претенциите за обезщетяване са определени неправилно, понеже: решението на АССГ е влязло в сила на 13.02.2019 г.; Акт от 05.11.2019 г. за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ за кампания 2017 г. (л. 94) е бил отменен с Решение № 3182/23.06.2020 г. на АССГ (л. 96), по адм. дело № 13784/2019 г., влязло в законна сила на 25.01.2021 г., след което, с Решение, изх. № 01-6500/3632, от 12.08.2021 г. (л. 81) изпълнителният директор на Фонда е одобрил за плащане сумата от 389 946, 14 лева.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки така установените факти и обстоятелства, приема от правна страна следното.

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и/или бездействие (в случая) на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулятивна връзка: причинена вреда – (в случая – имуществена, уточнена като пропуснати ползи)); пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния административен акт (в случая – Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01, изх. № 01-6500/2203, от 11.05.2018 г., частично отменено), и настъпилата вреда.

Исковата молба е процесуално допустима за разглеждане, по реда на Глава единадесета АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, а по същество е частично основателна. Частичната неоснователност Съдът обвързва с неправилно дефинираните от ищеца периоди на забавено плащане.

С мотивите на Решение № 7843/21.12.2018 г., по адм. дело № 6823/2018 г., частично отменящо решението на изпълнителния директор Съдът е приел, че споменатият по – горе Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР, за кампания 2017 представлява неотносим към предмета на делото писмен документ. Настоящият съдебен състав споделя това становище и приема, че Акт от 05.11.2019 г. за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ за кампания 2017 г. (л. 94), отменен с Решение № 3182/23.06.2020 г. на АССГ, по адм. дело № 13784/2019 г., влязло в законна сила на 25.01.2021 г. няма отношение към решаването на спора по исковата молба. В тази връзка, неоснователно е и възражението на ответника, че задължението за плащане на сумата от 429 266, 30 лева е възникнало по силата на Решение, изх. № 01-6500/3632, от 12.08.2021 г. (л. 81).

Претенцията, както изрично е заявено е свързана с индивидуален административен акт – цитираното и обсъдено по – горе Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01, изх. № 01-6500/2203, от 11.05.2018 г. на изпълнителния директор на Фонда, което е било частично отменено от Съда с влязло в законна сила на 13.02.2019 г., в частта, относно отказа за плащане на сума, в общ размер на 858 532, 70 лева. Исковата претенция се ограничава до обезщетяване на имуществени вреди (пропуснати ползи), в общ размер на 174 381, 45 лева, изразяващи се в определената по чл. 86 ЗЗД законна лихва за забавено плащане по Договор № 07/04/1/0/02504. Липсата на необходимост от изрично (специално) доказване на вреди в размер на законната лихва, произтича от нормата на чл. 86, изр. 1, от Закона за задълженията и договорите. Само в случай, че кредиторът ([фирма]) твърдеше претърпени вреди в по-висок размер и претендираше тяхното заплащане от ответника, той ще дължи да проведе доказване по общия иск

ред (арг. чл. 86, изр. 2 ЗЗД). В случая не се касае за лихва върху обезщетение за вреди, която се дължи от момента на отмяната на административния акт, както е прието в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2004 г. на ВКС, по тълк. гр. д. № 3/2004 г. ОСГК, а върху самото обезщетение, което в конкретния случай само се приравнява на законната лихва по чл. 86 ЗЗД. Същевременно, за определяне периода на забавено плащане следва да бъде съобразена датата на влизане в сила (13.02.2019 г.) на Решение № 7843/21.12.2018 г., по адм. дело № 6823/2018 г., частично отменящо решението на изпълнителния директор - Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01, изх. № 01-6500/2203, от 11.05.2018 г. и това е датата 13.02.2019 г. Така, изплащайки на 26.03.2019 г. сумата от 429 266, 30 лева ответникът е изпаднал в забава, считано от 14.02.2019 г. (датата, следваща датата, на която е влязло в сила съдебното решение), до 25.03.2019 г. – датата, предхождаща тази, на която сумата е била платена. С оглед тези мотиви, неоснователна е претенцията на ищеца за това, че периодът на обезщетяване следва да е с начална дата 05.04.2018 г., когато е получил признатата с Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01, изх. № 01-6500/2203, от 11.05.2018 г. сума от 1 001 621, 56 лева.

Използвайки калкулатора за изчисляване на лихви, достъпен на Интернет-страницата на НАП Съдът изчислява обезщетение, върху сумата от 429 266, 30 лева, за периода 14.02.2019 г. – 25.03.2019 г., представляващо законната лихва по чл. 86, изр. първо ЗЗД, в размер на 4 770 лева. Именно за сумата от 4 770 лева исковата молба е основателна и доказана. Над този размер, до претендирания размер от 42 449, 67 лева исковата молба е неоснователна и недоказана.

Изплащайки на 04.08.2021 г. сумата от 389 946, 14 лева ответникът е изпаднал в забава, считано от 14.02.2019 г. (датата, следваща датата, на която е влязло в сила съдебното решение), до 03.08.2021 г. – датата, предхождаща тази, на която сумата е била платена. С оглед тези мотиви, неоснователна е претенцията на ищеца за това, че периодът на обезщетяване следва да е с начална дата 05.04.2018 г., когато е получил признатата с Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01, изх. № 01-6500/2203, от 11.05.2018 г. сума от 1 001 621, 56 лева.

Използвайки калкулатора за изчисляване на лихви, достъпен на Интернет-страницата на НАП Съдът изчислява обезщетение, върху сумата от 389 946, 14 лева за периода 14.02.2019 г. - 03.08.2021 г., в размер на 97 710, 95 лева. Именно за сумата от 97 710, 95 лева исковата молба е основателна и доказана. Над този размер, до претендирания размер от 131 931, 78 лева исковата молба е неоснователна и недоказана.

Върху така определените размери на обезщетение ответникът дължи и законните лихви, считано от предявяване на исковата молба – 15.10.2021 г., до окончателното изплащане. Предвид изложените вече мотиви за характера на обезщетението по чл. 86, изр. първо ЗЗД, присъждането на законни лихви върху определено по този ред обезщетение не представлява сложна лихва или т. нар. „анатоцизъм“.

Изходът на делото определя като частично основателна, съразмерно на уважената част от исковата молба претенцията на ищеца за възстановяване разносните (държавна такса 10 лева) и заплатено възнаграждение за адвокат, за процесуално представителство по настоящото дело. Ищецът, според представените от адвоката списък и фактура е заплатил 4 800 лева адвокатско възнаграждение, което, при материален интерес от 174 381 лева, с оглед чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет не се явява прекомерно, по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК. Съобразявайки горното, съразмерно на уважената част от исковата молба (за сумата

от общо 102 481 лева) ответникът следва да бъде осъден да заплати (възстанови) на ищеца разноските за водене на делото и възнаграждението за адвокат, които са в общ размер на 2 823 лева. От друга страна, предвид частичното отхвърляне на исковата молба (за размер от общо 71 900 лева) и на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника, съразмерно на отхвърлената част от исковата молба 300 лева възнаграждение за юрисконсулт. Водим от горните съображения, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ [фирма] „П.-П. Х.“, ЕИК:[ЕИК] сумата от общо 102 481 лв. (сто и две хиляди, и четиристотин и осемдесет и един лева), представляваща законната лихва по чл. 86, изр. първо ЗЗД, като обезщетение за имуществени вреди, за периодите: 14.02.2019 г. – 25.03.2019 г.; 14.02.2019 г. – 25.03.2019 г., причинени от частично отменено с Решение № 7843/21.12.2018 г., по адм. дело № 6823/2018 г. на Административен съд София – град, като незаконосъобразно Решение № 07/04/1/0/02504/3/01/03/01, изх. № 01-6500/11.05.2018 г. на изпълнителния директор на Фонда и ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана исковата молба, вх. № 34891/ 15.10.2021 г. от „ [фирма], ЕИК:[ЕИК] за сумата над 102 481 лв., до претендирания размер от 174 381 лв. (сто седемдесет и четири хиляди, триста и осемдесет и един лева).

ОСЪЖДА ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ“ да заплати на „ [фирма], ЕИК:[ЕИК] съразмерно на уважената част от исковата молба разноските за водене на делото и възнаграждението за адвокат, в общ размер на 2 823 лева (две хиляди, осемстотин и двадесет и три лева).

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ“, съразмерно на отхвърлената част от исковата молба възнаграждението за юрисконсулт, в размер на 300 лв. (триста лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: